Nacionalni plan oporavka i otpornosti prilikom rasprave u Hrvatskom saboru otvorio je dilemu da li je naš premijer Plenković u ime Hrvatske dobio ili je svojom umješnošću isprosio dobivena sredstva. Drugim riječima, nastoji se identificirati zašto je Hrvatska dobila tako izdašnu pomoć?

Prvo. U tržišnom gospodarstvu nije primjereno dijeliti. Dijeliti znači nekom dati što je, jedino, moguće ako se nekom uzme. Upravo zato diktatorski sustavi uspijevaju samo jedno vrijeme dok se ne uruši nacionalno gospodarstvo. Kako bi diktator bio omiljen nastoji se što više preraspodjeljivati. Svi koji dobivaju slave diktatora. Oni kojima se uzima nastoje izbjeći haraču. Narod bi kazao: „ljubav hranjena poklonima vječno je gladna“. Načelo uzajamnosti pretpostavlja odgovornost jednih prema drugima. Najbolji je pristup u tržišnom načinu privređivanja – dobrovoljni pokloni. Međutim, dobrovoljni pokloni nisu u interesu diktatorima jer daje netko drugi što smanjuje ugled diktatora. Upravo oporezivanje iznad poreznog kapaciteta predstavlja put u pakao jer pretjerano oporezivanje smanjuje veličinu dodane vrijednosti koja određuje razinu blagostanja. To i takvo stanje je bogomdano za razvoj korupcije i povlaštenih političara koji ne poštuju zakone. (Pogledaj – Zaprešić kao slučaj.)

Drugo. Hrvatska je dobila značajna sredstva od Bruxellesa. Nije samo Hrvatska dobila značajna sredstva. Pomoć su dobile i druge zemlje. Kako bi se odredila raspodjela sredstava potrebni su kriteriji koji su prihvatljivi od strane svih članica, posebno onih koje više daju nego što dobivaju. Prema tome, raspodjela dobivenih sredstva je određena kriterijem ugroze koronavirusa i razinom otpornosti nacionalnog gospodarstva. Hrvatska spada u red najugroženijih zemalja što je vidljivo iz stope pada gospodarske aktivnosti. Otpornost Â hrvatskog društva je zabrinjavajuća što je vidljivo po broju socijalno ugroženih građana, prosječnoj mirovini, s jedne strane, i, s druge strane, po činjenici da bi se bez pomoći HNB-a (koja je omogućila održanje postojećeg broja nezaposlenih) cjelokupni socijalni sustav, uključivo gospodarski, urušio. Dakle, nije naš premijer Plenković zaslužan već, na žalost, obilatu pomoć moramo „zahvaliti“ tragičnom stanju u kojem se desetljećima nalazimo.

Treće. Oporba tvrdi da je premijer Plenković isprosio dodatna sredstva za Hrvatsku što stranka na vlasti oštro osporava. Malo je vjerojatno da bi, recimo, Nizozemska, Njemačka, Austrija, itd., impresionirani šarmom i retorikom našeg premijera Plenkovića smanjili blagostanje svojih građana. Zapravo je nevjerojatno kako se olako daju atributi koji se ničim ne mogu opravdati. S druge strane, postavlja se pitanje kakva smo mi zemlja koja svoj opstanak zasniva na umješnosti našeg premijera kako bi preživjeli ovu tragičnu depresiju. Ne treba zaboraviti kako svi političari koji pregovaraju u Bruxellesu vode računa o svojim biračima.

Četvrto. Pomoć koju ćemo dobiti imamo zahvaliti Grčkoj koja je u prethodnoj krizi platila tragično visoku socijalnu cijenu samo zato jer vodeće zemlje EU-a nisu imale razumijevanja za jednu od svojih članica. Sjetimo se poruke Bruxellesa – prodajte otoke kako bi izmirili svoje obveze. Prema tome, pomoć koju ćemo dobiti je privid ili, kako bi rekli naši stari, „mazanje očiju“.